

De beweging als houvast

TEKST: PETER ROMBOUTS BEELD: RICHARD STARK

Wij hadden gekozen om de tango te dansen op *Theme from Schindler's List* van John Williams, uitgevoerd door Itzhak Perlman en het Boston Symphony Orchestra. Mijn danspartner Marga en ik hielden ervan om te dansen op niet-tango muziek. Zo hadden we eerder gedanst op muziek van Jacques Brel. De tangowereld vond daar wel wat van, maar voor ons zat in deze muziek alles wat wij in de tango wilden stoppen en ervan hoopten terug te krijgen. En nu dus *Theme of Schindler's List* met een prachtige opening op viool. Wij dansen onze tango in een optreden ergens in België en na het applaus lopen we de vloer af het publiek in. In een volkomen natuurlijke beweging loop ik zo in de armen van een onbekende vrouw. Ze houdt me minutenlang vast. Een omhelzing die alles zei over wat er precies door dat muziekstuk via onze beweging tot leven kwam.

Het was de eerste keer dat ik ervoer dat een beweging, een dans, zoveel groter is. Die zeggingskracht heeft voorbij mijn of onze individuele expressie. Die veel meer een impressie leek te zijn. Het kwam van buiten naar binnen, door ons heen weer naar buiten. Deze ervaring bracht me op een pad en zoektocht naar de vraag hoe de dans van betekenis kon zijn ook naast het podium en in mijn werk als organisatie- en verandkundige. Zou je vraagstukken kunnen dansen? Inmiddels zo'n vijftien jaar na die omhelzing is het mijn werk. Ik zeg dit met een diepe dankbaarheid en zelfs een gevoel van geluk.

Want je kan vraagstukken dansen, die van jezelf en die van anderen. Eigenlijk is een betere uitdrukking: je kan vanuit een vraag gedanst worden. Mijn

affiniteit ligt bij het dansen van vraagstukken van anderen. Als begeleider van groepen vormt het de kern van mijn werk. De inzet is dezelfde als wanneer je een opstelling begeleidt. Luisteren vanuit het lege midden. Om vervolgens op te staan en een dans te laten komen, precies zoals deze komt. Vervolgens ga ik zitten en komen er een paar woorden. Dat is het. Niet meer en niet minder. Na een dans is alles veranderd. Mijn positie ten opzichte van de inbrenger en de groep. De positie van de groep ten opzichte van de inbrenger. En de positie tussen ons allemaal en de vraag die is gesteld en wat daarin meekwam. We zijn van positie veranderd, precies omdat de dans de beweging liet zien. De beweging van de dans verandert de posities. In de kwantummechanica heet dat het Heisenberg-principe. Als je de

beweging ziet, zie je de positie minder goed. En als je de positie ziet zie je de beweging minder goed. Een dans maakt de beweging scherp, waarna de posities in één keer helderder verschijnen. En die zijn verschoven.

Zo was alles verschoven na die ene tango op *Schindler's List* en precies dat werd glashelder, zonder woorden, in de omhelzing met de onbekende vrouw. Sindsdien vertrouw ik de dans met elke vezel in mijn lijf en precies dát vertrouwen vormt de basis van alle bewegingen in mijn begeleidingswerk. De afgelopen jaren is mijn vertrouwen nooit geschaad en alleen maar gegroeid. Er komt altijd een dans. Er komt altijd een betekenis. Er komt altijd een verschuiving in het moment. Voelbaar, zichtbaar, ervaarbaar. Vanuit die basis kan ik aanwezig zijn en blijven bij groepen, vraagstukken, mensen en mezelf. De beweging zelf is mijn houvast. 🌀

Peter Rombouts is organisatie- en verandkundige en drievoudig wereldkampioen tango. Hij werkt met dans, dialoog en de kunsten in het begeleiden van groepen. Hij heeft zijn eigen bedrijf www.peterrombouts.com, is partner bij the Curiosity Collective en verbonden aan de Hogeschool voor de Kunsten Utrecht als onderzoeker en docent Muzisch Werk.